

fødsret i Hovedsagen var afhængig af hendes eget, ikke af hendes Mands Forhold. Ved Loven af 1898 gik man imidlertid over til det, som er almindelig europæisk Ret, nemlig at den gifte Kvinde med Hensyn til Indfødsret følger sin Mand. Efter at nu den gifte Kvindes politiske Stilling i de senere Aar er undergaaet en saa stor Forandring, har der blandt Kvinderne rejst sig en Bevægelse for med Hensyn til den gifte Kvindes Stilling at vende tilbage til Indfødsretten af 1776, saaledes at hendes Stilling ikke længere skulde afgøres efter hendes Mands, men derimod efter hendes eget Forhold, og til denne Bevægelse er der paa nogle Punkter i det foreliggende Lovforslag taget Hensyn. Min Meningsfælle og jeg kunde i og for sig godt have Sympati for den Stilling, som Kvindeforeningerne har indtaget, men under særligt Hensyn til, at Lovforslaget hviler paa en Traktat, har vi anset det for ugørligt at optage Spørgsmaalet til Overvejelse paa andre Punkter end dem, hvor Lovforslaget selv har taget det op. Vi giver altsaa Afkald paa at forfølge Tanken videre, men vi mener rigtignok, at paa de Omraader, hvor Lovforslaget selv har taget Spørgsmaalet op, vilde det være rimeligt, at Forskrifterne var sammenhængende og konsekvente, og det mener vi ikke paa alle Punkter er Tilfældet.

Jeg skal her tage mit Udgangspunkt i Lovforslagets § 5, hvorefter en dansk Kvinde, der ægter en fremmed, beholder sin Indfødsret, saa længe hun bliver boende her i Landet. Det synes i og for sig at være en naturlig Konsekvens af dette Standpunkt, at naar en fremmed Kvinde ægter en dansk indfødt, saa bliver hun ved at være fremmed, saa længe hun bliver boende i Udlandet. Men under Hensyn til, at en Regel i den Retning maaske kunde medføre Vanskeligheder i Forholdet til andre Lande, har vi overhovedet ikke villet gøre noget Forsøg paa at faa Lovforslaget forandret for saa vidt. Derimod mener vi, at det i og for sig maatte være en logisk Konsekvens af § 5, at ogsaa den Kvinde, der omtales i § 6, 3die Stykke, bevarer sin Indfødsret, saa længe hun bliver boende her i Landet. I § 5 er der Spørgsmaal om en Kvinde, der ægter en Mand, som allerede er fremmed; hun kan bevare sin Indfødsret, saa længe hun bliver boende her i Landet. I § 6, 3die Stykke, er der Spørgsmaal om en Kvinde, der ægter en Mand, som endnu er dansk indfødt og først senere bliver fremmed. Det synes da, at Kvinden i det sidste Tilfælde saa meget mere maatte kunne bevare sin Indfødsret, saa længe hun bliver

boende her i Landet. Man vilde endogsaa kunne sige, at den Kvinde, som ægter en Mand, der allerede er fremmed, ved jo dog, hvad hun gaar ind til, men den Kvinde, som ægter en Mand, der endnu er indfødt, kan jo tænke sig, at hun bliver ved at være indfødt med sin Mand. Det kan komme hende overraskende, at han bagefter bliver fremmed, og der kunde derfor være saa meget mere Grund til at hjælpe hende. Det er rigtigt, at det Tilfælde, der omtales i § 6, 3die Stykke, er et lidet praktisk Tilfælde, og naar et Tilfælde er lidet praktisk, kan det forstaas, at man undlader at lovgive derom. Derimod er det vanskeligere at forstaa, at man, naar man med Hensyn til et lidet praktisk Tilfælde giver en Lovregel, giver denne Lovregel i Inkonsekvens med de Hovedbestemmelser, som Lovgivningen ellers indeholder. Hvad angaar Forholdet til fremmede Stater, kan der her ikke opstaa nogen Vanskelighed. Hvis man ændrede § 6, 3die Stykke, saaledes, som jeg har nævnt, vilde det jo kun betyde, at man gav den paagældende Kvinde en lille Begunstigelse udover den, man ellers giver Kvinder, og det kunde dog aldrig noget fremmed Land tage os ilde op, end sige da rejse Vanskeligheder overfor.

Min Meningsfælle og jeg har derfor ogsaa i Udvalget stillet Ændringsforslag om at rette § 6, 3die Stykke, saaledes, at det kom i Overensstemmelse med § 5, men vi har ikke fundet nogen Tilslutning, og under Hensyn til, at det paagældende Forhold, som jeg nys nævnte, er lidet praktisk, og endvidere under Hensyn til, at den af mig paapegede Inkonsekvens ogsaa findes i den norske og den svenske Tekst til de paagældende Love, har vi ment, at det ikke var nødvendigt for os at føre vort Ændringsforslag frem til Afstemning her i Salen. Vi har villet indskrænke os til at gøre opmærksom paa Forholdet, men kan altsaa, som den praktiske Konklusion heraf, sammen med de øvrige Medlemmer af Udvalget anbefale Lovforslaget til Vedtagelse i uforandret Skikkelse.

Indenrigsministeren (Hauge): Jeg takker Udvalgets Flertal for den Stilling, det har taget til Lovforslaget, som jo indstilles uforandret til Vedtagelse. Hertil kunde jeg i og for sig have indskrænket mig, thi det ærede 7de Medlem for 5te Kreds (Aubeck) tog jo straks efter, at han havde anbefalet sine Ændringsforslag, disse tilbage. Men da jeg gik ud fra, at det vel var Meningen, at de skulde drøftes her, tillod jeg mig at optage Ændringsforslagene, og